

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0
10 mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 20 10 20 30 40 50 60 70 80 90 20 10 20 30 40 50 60 70 80 90

[Waaler, Oskar Sylvian]
Tragi-komisk Vise

om den verdensberømte Chignon-Kalv.

V. box 15:450

Tragi-komisk Bise

om
Chignon-Kalven.

Af
Sylvianus. Epsevd. I

(Mel. Vandturen.)

Nei, har di hørt, hvad hændt er i Stavanger?
Hvis ei, saa lyt, thi derom nu min Sang er,
Den er om den berømmelige Kvie,
(der har sødt en Kalv, der skal ligne paa et)
Haar en „Modepie“.

Saa smul en Ko, som Fagros fandtes ikke,
Dg dertil kunde hun saa pent sig skikke,
Hver Dres Hjerter satte hun i Flamme.
(der blev saa heftig, at selv de mest Bagstadi-ge slog de
faadeste Kalvespring og brølte de mest smægtende Elskovs-
serenader for at faa) Fagros til Madame.

Men ei paa nogen af dem gad hun høre,
Thi hendes Hjerter kunde de ei røre;
Hun yndigt laa og strakte sig i Galmen
(og brød sig ikke en Døit om) hele Elskovskvalmen.

Men saa kom „svarte Knut“, og det var Gutten,
Som hendes Hjerter stormet paa Minutten. —
I Elskovs søde Mus de Dagen døset,
(og om Aftenen lukket Husbond dem)
tillsammen ind i Fjøsset.

Saa yndigt for de Tvende henrandt Tiden
I Elskovs første Maaneder; men siden
Kom Fagros — ja, hvad er det nu det heder?
(jo, det er sandt, det er, hvad vi Fornemme kalder: i vel-
signen-) de Omstændigheder.

Nu „svarte Knut“ var paa sin Lykkes Tinde;
Saa ei med Fagros — hun var jo en Kvinde —
Hun vent hoffærdig blev af al sin Lykke,
(og ønskede og haabede baade Nat og Dag, at det Kjær-
ligheds-pant, hun sølte, hun bar under sit Hjerter, maatte
fremfor alle andre Kalve af Skjæbnen blive begunstiget i et
eller andet Stykke.

Ja, Skjæbnen underlig kan Altting vende,
Thi netop i den Tid det skulde hændte,
Alt der til Stedet kom en fornem Dame, —
(ja, det vil da sige, hvad Klædebragten angaar, thi nu for-
tiden bedømmer man jo kun efter den, — der havde et Hoved,
der kunde gjælde for den mest udmærkede)
de Frisør-Meklame.

„Alt“, tænkte Fagros, „hun har naaet Lykken“,
Dg stadig drømte hun nu om Parykken;
Men da, som gift, hun selv ei til den trængte,
(var det jo saa naturligt, at paa sit Hjerter)
Barn, sin Kalv, hun tænkte.

Nu kom for Fagros mange Tider tunge,
Der endte med, hun fik en Kalveunge;
Da først hun fik Begreb om Moderklæder,
(men hendes Glæde kjendte ingen Grændser, da hun saa
at Kalvens Hoved, ligesom Damens, var smykket med)
Chignon og med Fjæder.

Hun kjærlighedsfuldt Kalven til sig kryftet,
Mens blandt de andre Kæer hun stolt sig brystet,
Med glade Maut sin Lykke høit hun priste,
(og til Alle og Enhver, der kom i Nærheden af Fjøsset,
hun sin Bid-) underkalv fremviste.

Men dette var just Fagros største Dumbhed,
Thi hun ei kjendte Menneskenes Grumbhed,
Der sjelden lytter til de blide Strenge,
(men sætter Alt tilside, for) blot at tjene Penge.

En Mand kom og, som fik se Kalveungen;
Strax tænkte han: „den Penge gir i Pungen!“
Til Husbond sagde han: „jeg femti Daler
(Dem giver for Kalveungen; slaa til, De faar sandelig ikke
sligt Bud mere, se her jeg) dem kontant betaler.“

Han fik den; Kalven lod sig glad bortføre,
Den skulde ud i Verden jo saa kjøre,
Den brød sig ei om Moder eller Fader;
(men betragtede med den mest barnlige Sjælefyrd alt det nye
og smukke, den) saa i Byens Gader.

Den havde ogsaa Grund til sig at glæde,
Thi nu den vist paa Noser blot saar træde;
Nu er den fri for Selskabet med „Svina“,
(thi nu reiser den omkring og skal vises frem, som en anden
Kunstnerinde, først rundt Norge og saa videre, indtil den
maaſte kommer til at optræde som første Danserinde hos
Reiseren af) Japan eller China.

Men Fagros, Stakkell, hun fik haardt nok bøde,
Af Sorg hun næsten græmmed sig tildøde
Ved Tabet af sin vakre, kjære Unge;
(og den før saa livsfriske og lykkelige Ro, saa nu stille i
sin Baas, og fra hendes store smukke Dine kunde man nu
stadig se trille) Smertestaarer tunge.

Af Sorg og Kummer blev hun snart helt gammel,
Saa „svarte Knut“ tilsidst fandt hende vammel;
Han var ei mer, som først, da blev kjendte,
(men blev kold og ligegyldig overfor sin ulykkelige Halvdel,
derimod til andre unge Kæer han) stadigen sig vendte.

Men Straffen lod ei længe paa sig vente:
En Dag kom Slagteren for ham at hente,
Og drog ham med sig ind i Slagterboden.
(Fagros, der netop var ude for at trække lidt frisk Luft,
saa Alt; hun hørte et dumpt Slag, et Dødsbrøl, og Alt
stod klart for hende. Hun faldt om og udaandede i samme
Dieblif. — Se Jer i Speil, alle Ligefindede, og mærk
Eder: „hun faldt som) Dffer blot for Noden.“

—•••—
Eftertryk forbydes.

Tilkiøbs hos G. B. Strøm. Prindsens Gade No. 25.

[Kra] u. a.